

Bayer Zsolt: Történelemóra

2011 november 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Rüdiger Safranski írja:„A normatív globalizmus három változatát különböztetjük meg.Els?ként a neoliberalizmust, mint a leghatékonyabb változatot. (…)

A neoliberalizmus a globalizációra való hivatkozást érvként használja arra, hogy a t?két felmentse szociális

kötelezettségei alól, és arra spekulál, hogy az államok versengenek a munkahelyekért, és ezért csalétkül leépítik az úgynevezett beruházási akadályokat, amelyeken az ökológiai, szakszervezeti, szociális és adózási szabályozások értend?k. A neoliberális globalizmus legitimációs ideológiát szolgáltat a kedvez? értékesítési feltételeket keres? t?ke gátlástalan nyomulásának. Arra hivatkozva, hogy a t?keáramlás másfelé fordulhat, fenyeget? távlat kulisszáját építi fel – és így juttatja érvényre a gazdaság primátusának célját. Az állam és a kultúra kénytelen a gazdaságot szolgálni. A neoliberalizmus ugyanolyan gazdasági elvek alapján áll, mint egykor a vulgármarxizmus, ezért bizonyos értelemben a marxizmus feltámadása a management-ideológia képében. De facto olyan világrendr?l álmodik, amelyet a Kommunista Kiáltvány a következ?képpen írt le: »elpusztított minden h?béri, patriarchális, idilli állapotot… nem hagyott meg más kapcsolatot ember és ember között, mint a meztelen érdeket, az érzéketlen készpénzfizetést... A személyes méltóságot csereértékké oldotta fel…«”

Nagyjából ez minden, amit nem lehet elviselni ebben a kurva világban.

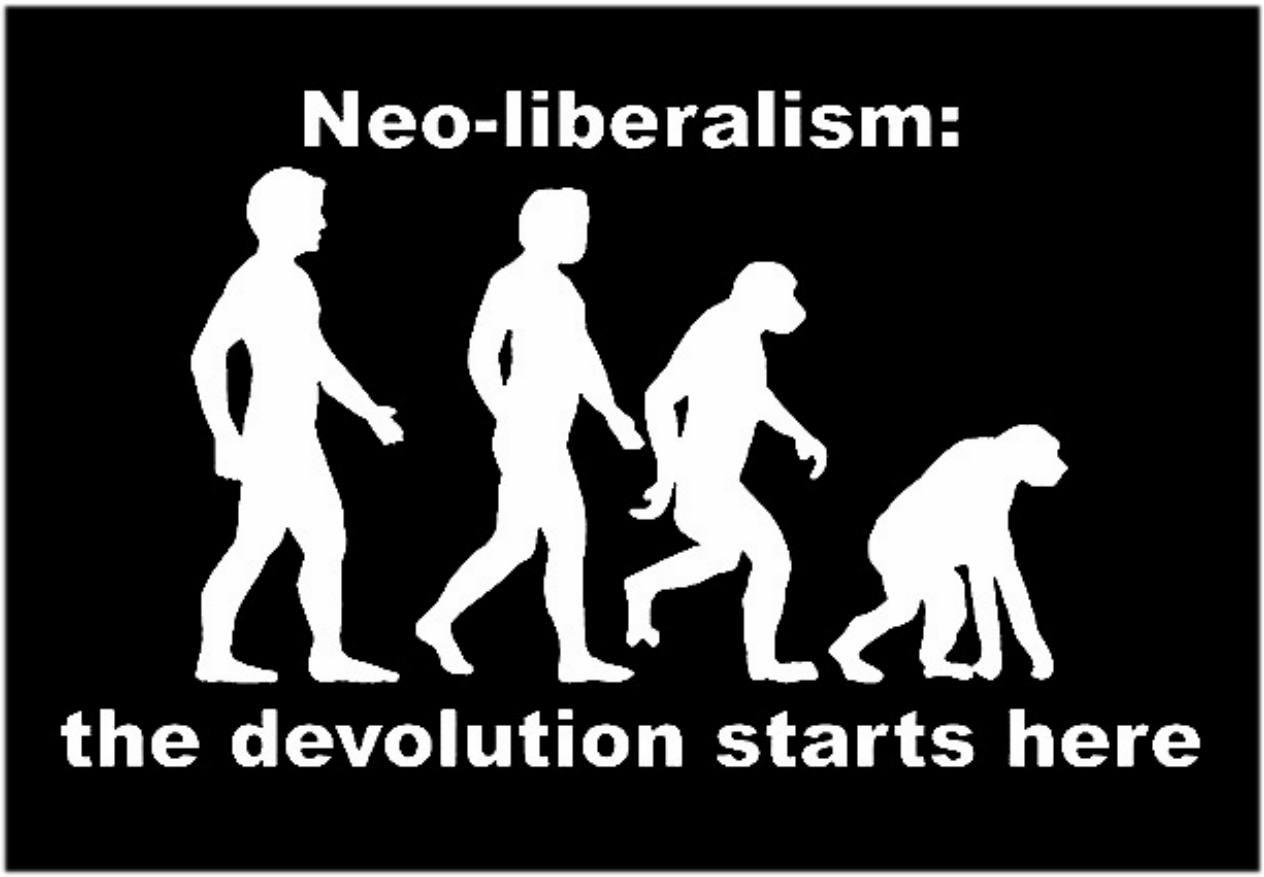
Minden „általánosan elfogadott igazság”, minden „alapelv” és tézis szög a koporsónkba. A „hitel nélkül nincs gazdasági növekedés” borzalmába már nem is gondol bele senki sem. Helyette kuncsorgunk ?felségének, a t?kének, és nyaljuk felséges lábait. Csábítjuk adókedvezménnyel vagy egyenesen adómentességgel, és tapsikolunk, ha cserébe létrehoz néhány „munkahelyet”, ahol a modern kori rabszolgák elbíbel?dhetnek éhbérükért. S ha valamelyik csatorna véletlenül leadja Chaplin Modern id?k cím? remekét, önfeledten kacagunk, s nem is tudjuk, min…
Monomániásan számolgatjuk, vajon mekkora is lesz a gazdasági növekedés. Ez lett az alapja mindennek. És ebbe sem gondolunk már bele. Hogy hová is növekszünk? A halálba növekszünk. Beledöglünk a saját mocskunkba, és tapsikolunk hozzá. Nyolc éve Torontóban, egy Mcdonald’s-óriásplakáton láttam a következ? graffitit: „ALWAYS FULL! NEVER HUNGRY! THINK!” Magyarítva: Mindig tele! Semmi éhség! Gondolkozz! Az ismeretlen szerz? csodálatra méltó egyszer?séggel foglalta össze a jólét idiotizmusába ájult társadalom velejét. Ám ugyanez a szöveg vajon milyen hatást váltana ki mondjuk Bangladesben?

A gazdasági növekedés bálványát imádó nyugati világ lemondott önmaga reprodukálásáról. A fogyasztás „kultúrájával” nem fér össze a gyermeknemzés. Addig kell élvezni az élvezhetetlen életet, ameddig csak lehet, és felel?sséget csak a legújabb laptopunkért vállalunk. De mindeközben az emberiség szaporodik ám! Nemrég „ünnepeltük”, hogy a Föld népessége átlépte a hétmilliárd f?t. Ebb?l az alkalomból megjelent az interneten egy kalkulátor, amelyen születési dátumunkat beírva megnézhettük, mi hányadikok voltunk az emberiség nev? rákos burjánzásban. Beütve negyvennyolc évvel ezel?tti születési dátumomat, kijött az eredmény: nagyjából én voltam a három és fél milliárdomodik földlakó. Tehát nem egészen ötven év alatt megduplázódtunk. És a kétszer annyi földlakó vajon feleannyi id? alatt duplázódik? Úgy huszonöt év múlva tizennégymilliárd ember lesz a Földön? Az jó lesz. A szakért?k szerint a Föld nev? bolygó nagyjából tizenkétmilliárd embert képes elviselni. Edward T. Hall leír egy kísérletet a Rejtett dimenziók cím? m?vében. Eszerint egy adott területen folyamatosan növelik a patkánypopuláció létszámát. Ezzel párhuzamosan a rendelkezésre álló élelmet is növelik. B?séges táplálék áll tehát rendelkezésre, mondhatni, ideálisak a feltételek a szaporodáshoz. És a patkányok szaporodnak is. És egyszer csak, amikor a populáció lélekszáma átlép egy kritikus szintet, minden összeomlik. A patkányok iszonyatosan agresszívvá válnak. Megölik és felzabálják az újszülötteiket, a hímek egymásnak esnek, majd homoszexuálissá válnak és egymással hágnak. Amikor a populáció mindezek következtében megfelez?dik, helyreáll a béke, és ismét minden idillikusan folytatódik tovább.

Ismer?s? Vagy még kegyetlenebbül feltéve a kérdést: különbek vagyunk a patkányoknál? Vagy mi is determináltak vagyunk biológiailag? És ehhez a kérdéshez tegyük hozzá, hogy nekünk nem növelik a rendelkezésre álló élelem mennyiségét, s?t… A világ kisebbik része ALWAYS FULL, a nagyobbik ALWAYS HUNGRY. S ezzel párhuzamosan tesszük tönkre a term?földet, az ivóvizet, a leveg?t. És tapsikolunk hozzá, és csábítjuk a t?két…

Rüdiger Safranski ezt is írja:
„A Nobel-díjas Joseph Stiglitz, a Világbank volt vezet? liberális közgazdásza legújabban leszámolt azzal a neoliberális ideológiával, amely a globális gazdasági intézmények központi hivatalaiban uralkodik. Leírja, hogy a piacnyitás, a privatizáció és az állami szociális kiadások redukálásának neoliberális mantrája útján hogyan bánnak el egy komplex valósággal és hogyan tesznek tönkre egész nemzetgazdaságokat, mint például Argentínában és Oroszországban. Ideologikus gondolkodás, globális cselekvés: ez a globalizmus különösen végzetes változata.”
Nocsak, nocsak. Milyen kemény szavak. Persze nincs új a nap alatt…

Most, a nagy balos és széls?jobbos triumfálások idején ugorjunk kicsit vissza az id?ben, és keressük fel a jogtalanul és igazságtalanul kivégzettek nagy magyar panteonjában Imrédy Bélát.

„Imrédy volt minden: vitézi címet kiérdemelt világháborús h?s, angolszász orientációjú, a világ els? számú pénzügyi központjának számító londoni Cityben respektált, az olasz és német fasizmus módszereit?l undorodó gazdasági-pénzügyi szakember, jegybankelnök, pénzügyminiszter, majd miniszterelnök és végül kivégzett háborús b?nös” – írta róla Németh György 2009-ben a Kritikában. És tényleg. Imrédy mindez volt. És még sok egyéb is, és tett még sok egyebet. Például azt, hogy a háborúba ájuló Európában felkereste azt a bizonyos londoni Cityt, mégpedig azért, hogy a forintot az angol fonthoz kösse. A Cityben respektált Imrédy azt a választ kapta, hogy várjon néhány napot, majd a Rotschild bankház fog válaszolni felvetésére. És hamarosan meg is jött a válasz: a kérdés „most nem id?szer?”. Imrédy a Rotschildok válaszából megértette, hogy a keleti régió s benne Magyarország feladatott. El van adva. De ett?l a felismerést?l nem esik kétségbe, mindössze leszámol egy illúzióval, és ezerszeres energiával lát munkához. Korabeli források tanúsága szerint a széls?jobb gy?lölte, mert liberális bankárnak vélte, hiszen a Magyar Nemzeti Bank igazgatója is volt. Ezzel szemben a baloldal a „t?kést” gy?lölte benne, pedig törvényes fizetésén kívül soha semmilyen vagyona sem volt. Volt viszont valamije, ami kora fölé emelte: rendkívüli szociális érzékenysége és rendkívüli tehetsége. Ezért indította el a Magyar Élet mozgalmát, amely – bátran állíthatjuk – egy korabeli pénzügyi és szellemi szabadságharc volt. S e harcnak egyik legfontosabb pillére a kartellek megtörése volt. Egy másik korabeli forrás szerint: „Nem volt többé fenntartható az akkori Európában például egy olyan intézmény, amelyet Magyarországon szeszkartellnek neveztek. A sz?l?- és gyümölcstermel? Magyarország egész jövedelmét 17 család élvezte. Minden pohár borral, amelyet elfogyasztott a munkában fáradt magyar, minden szem krumplival, amelyet beszállítottak a szabolcsi szeszf?z?kbe, minden üveggel, amelyet külföldre exportáltak, ennek a tizenhét nem magyar családnak adózott Magyarország népe. És mindez történik úgy, hogy hiába a fináns ébersége, évente – mert ez derült ki kés?bb – százmillió peng?t sikkasztottak ki adóeltitkolások révén a magyar államkasszából a Fellnerek és a többiek, akik a szeszmonopólium urai voltak.” És nemcsak a szeszkartellnek, hanem a többinek is hadat üzent Imrédy. És népjóléti intézkedéseket vezetett be, növelte a betegbiztosítás és a nyugdíj összegét. A kartellez? és az „úri” Magyarország pedig összefogott ellene. S mert másképpen nem tudtak rajta fogást találni, hát bevetették ellene a legundorítóbb eszközt, és ebben az Imrédy ellen folyó hadjáratban sajnos részt vett az amúgy nagyszer? Bethlen István is. ? adta ki a megbízást Miklós Andornak, az Est lapcsoport tulajdonosának, a korabeli véleménymonopólium és tudatipar egyszemélyes gazfickójának, hogy találjon már valamit Imrédy ellen. Miklós pedig továbbpasszolta a munkát Rassay Károlynak, az Esti Kurír tulajának, és hamarosan meglett az eredmény: Rassayék el?bányásztak egy dokumentumot valahonnét Csehszlovákiából, amely igazolta, hogy Imrédy egyik dédnagyanyja zsidó volt…

A kartellez?k és az „úri” Magyarország képvisel?i így összefogva, zsidónak bélyegezve buktatták meg Imrédy Béla miniszterelnököt, aki vissza is vonult a politikától. Majd Ausztriába emigrált, ott fogták el az amerikaiak, és ?k adták ki Magyarországnak. Imrédyt halálra ítélték. (Nem fogják elhinni: a vád ellene antiszemitizmus volt. Az ellen az Imrédy ellen, aki háromszor tartóztatta le Szálasit, és aki mindent megtett például azért, hogy a zsidók vagyonát a megszálló németek ne hurcolhassák Németországba.) Elítélése után ügyvédje felkereste a börtönben, és közölte vele, hogy egy titokzatos megbízó arra kéri, dolgozzon ki tervet a magyarországi hiperinfláció megfékezésére és egy új fizet?eszköz bevezetésére. Ha ezt megteszi, kegyelmet kap. Imrédy pedig tollat és papírt kért, és két hét alatt megírta tanulmányát és intézkedési tervét, amit az ügyvéd el is vitt a titokzatos megbízónak.

Másnap Imrédyt a Markó utcában kivégezték.
Utóbb népügyésze, Sulyok Dezs? írta: „Imrédy ellen pedig nem volt halálra szóló törvényes vád.”

Rákosi pedig – mert ? volt a titokzatos megbízó! – úgy tett, mintha ? vezette volna be a forintot, és ? fékezte volna meg a hiperinflációt. S éveken át ez volt a kommunisták legnagyobb fegyvere a propagandaháborúban.
Több mint hatvan év telt el Imrédy kivégzése óta. És senki se aggódjon: Imrédy nem támadt fel. Nem támadt fel b?neivel, gyarlóságaival. Csak a t?ke elleni kilátástalan küzdelem támadt fel. És a helyzet lett ezerszer rosszabb, és a t?ke lett ezerszer elviselhetetlenebb.

Rüdiger Safranski írja:
„Az ideológiai globalizmus második aspektusa az antinacionalizmus. Arra való hivatkozással, hogy a jöv? a globális világé, sokan úgy vélik, le lehet küzdeni az európai nacionalizmusok romboló története okozta traumákat. A globalizmus ebben az összefüggésben azt jelenti: soha többé nacionalizmust! Különösen áhítatosan szólnak a globalista vallomások Németországban. A szomorú nacionalista múlt el?li menedékül a politikai jóakarók itt választották el?ször Európát, majd pedig az egész világot, tehát a globalitást. Ez a globalizmus (mint a neoliberalizmus) normatív, mindenesetre világpolgári célzatú. (…) Kommunikálhatunk és utazhatunk ugyan globális méretekben, de lakni nem lakhatunk globális szinten. Csak itt vagy ott lakhatunk, mindenütt nem. A különösen hangsúlyos helyhez kötöttséget a »haza« szép szavával jelöljük. De Németországban éppen ez a szó szólaltat meg riadószirénákat. Elmaradottságot, törzsközösséget, s?t revansizmust szimatolnak benne. (…) A mobilitás bajnokainak és a »global playereknek« a hisztériáját nem kellene összetéveszteni a világlátottsággal. Nem az a világlátott, aki az egész világra kiterjed? üzleteib?l csak azt látja szemellenz?sen, ami az ? érdekeit szolgálja, vagy aki turistaként szakadatlanul úton van.”

Safranski Németországot ismeri. Nekünk pedig nagyon nehéz eldönteni, a németek vagy mi vagyunk-e rosszabb állapotban e téren.

De azt tudjuk, hogy a „haza” szégyenpadra ültetése, a neoliberalizmus és a globalizmus megdöbbent?en er?szakos diktatúrája milyen következményekkel járt. A szellemi, lelki, kulturális sivárság rettenetes világában élünk. És igen, tetszik vagy sem: a hazánkban ideiglenesen állomásozó mainstream baloldal ennek a világnak esküdött örök h?séget. Hiszen a marxizmus feltámadását látja és érzi benne. Ez neki ismer?s terep. A széls?jobb pedig eszel?s gy?löletében rárontana mindenre és mindenkire. Azokra is, akik szeretik ódon porcelánból enni vasárnap a nagymama húslevesét. ?k a feltámadt géprombolók, a konvent Veszettjei. ?k neveznek ki mindenkit zsidónak, aki nem az ? oldalukon áll. A fantaszták, akik megpróbálnak a létez? rettenetes valóságot is számításba véve szembeszállni IMF-fel, globalizmussal, neoliberalizmussal és világpolgársággal, így lesznek nácik egyfel?l (Népszava), zsidók másfel?l (Kurucinfo). Lehet, hogy ez a harc kilátástalan és eleve bukásra van ítélve. De tudva, hogy mi és kik jöhetnek ezután, minden kiábrándulást félretéve e mellé a harc mellé állok. És ezt tanácsolom mindenkinek, akiben maradt valami az ember eredeti lelkéb?l és szándékából.
Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

Ajánló